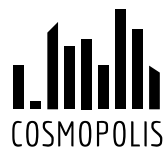

Vánoce na Manhattanu

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

Vánoce
na
Manhattanu

PŘELOŽILA JANA DRÁPALÍKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title CHRISTMAS ON FIFTH AVENUE
Copyright © 2025 Julie Caplin

Translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana Drápalíková, 2025
Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2025

ISBN 978-80-271-8298-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-8297-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-5939-0 (print)

*Pro Donnu, mou drahou přítelkyni
a jednoho z nejlaskavějších a nejštědřejších lidí, které znám.*

Kapitola 1

Evie

„Váš palubní lístek a pas, prosím,“ požádala mě žena sedící za přepážkou u vchodu do salonku Business Class – ano, letím BYZNYS třídou.

„Jistě,“ reagovala jsem až příliš nadšeně. Snažila jsem se zachovat klid, ale ani ve svých devětadvaceti a půl letech... jsem to nedokázala. Zdvořile se na mě usmála, její zářivě červená rtěnka byla tak bezchybná, až jsem si říkala, jestli si rty nenačtrla červeným lakem.

„A mohla byste si sundat sluneční brýle a klobouk?“ zeptala se a zírala na mou pasovou fotku. Tolik k mému pokusu o přestrojení. Klobouk a brýle jsem si narychlo koupila poté, co se mi ve frontě na bezpečnostní kontrolu dvě holky na celé kolo smály a já jsem zrudla jako přezrálá jahoda.

„Tudy, slečno Greenová.“ Oddechla jsem si. Tak tohle bylo cestování ve velkém stylu! Salonek Business Class byl obrovský, s velkými koženými křesly, bufetem zdarma, otevřeným barem, hromadami novin a časopisů – a bylo v něm také velmi rušno. Pět minut jsem tam bloumala jako ztracená ovečka, pak jsem v jednom rohu objevila velké křeslo s opěrkami. Teprve když jsem se do něj chtěla posadit, uvědomila jsem si, že protější místo

je obsazené, vysoká a široká konstrukce křesla svého obyvatele před všetečnými pohledy totiž dokonale skryla.

Se skloněnou hlavou se soustředil na telefon. Stejně jako já měl nasazené tmavé sluneční brýle, které doplnil baseballovou čepicí. Doufala jsem, že se mi podaří vklouznout na křeslo a nevyrušit ho, ale vrazila jsem do konferenčního stolku a prázdný šálek od kávy zarachotil. Polekaně vzhlédl a jeho ústa se stáhla do nepřátelské rovné linky.

„Promiňte,“ zašeptala jsem a z nějakého důvodu jsem zvedla ruku ke svému klobouku, jako bych chtěla salutovat. Myslím, že to bylo proto, abych mu připomněla, že jsme inkognito spojenci. Chvilí na mě zíral... Někdy je to prostě vidět i za tmavými brýlemi. Snažila jsem se předstírat, že jsem v pohodě, a nonšalantně jsem pokývla na pozdrav, jako bych takhle cestovala pořád a byla součástí stejné bandy.

Opětoval kývnutí a znovu sklonil hlavu, vrátil se k telefonu. Podrážděně se ušklíbl, zřejmě kvůli něčemu, co si přečetl.

Na nošení slunečních brýlí je skvělé to, že si někoho můžete nenápadně prohlížet – dobře, přiznávám, okukovat. A on za to opravdu stál. Tričko s pár knoflíčky u krku se napínalo přes fakt široká ramena. To je moje slabost. Vlasy měl tmavě kaštanové, kroutily se mu kolem okraje tmavě modré čepice, která měla na přední straně vyšité stylizované N a Y. Pod kšiletem se dala zahlédnout silná mužná čelist a orlí nos. Je to snad nějaký model? Herec? A třesničkou na dortu bylo sexy strniště, to bylo naprosto úchvatné.

Najednou jsem si uvědomila, že moje zírání na něj zřejmě není tak nenápadné, jak jsem si myslela. Odvrátila jsem pohled ke svému telefonu, ale o pár minut později jsem si už prostě nemohla pomoci.

V té jeho ostražitě nehybnosti bylo něco, co naznačovalo připravenost okamžitě se pustit do boje nebo utéct. Znovu jsem k němu zalétla kradmým pohledem, studovala jsem ho a sledovala jeho ústa, prozrazující emoce skryté za slunečními brýlemi. Frustrace, hněv, bolest... to vše se z jeho úst dalo poznat, zatímco soustředěně sledoval displej telefonu a ztuhle se nořil do křesla, jako by chtěl uniknout před cizími pohledy.

Moc dobře jsem věděla, jak hrozné můžou sociální sítě být. Už jsem se ho chtěla zeptat, jestli je v pořádku, když jsem si uvědomila, co vlastně dělám. Promítám si do něj své nedávné on-line zážitky. Ty odporné komentáře, trollení, kritiku, naprostý nedostatek empatie nebo soucitu. Dokázala jsem se vcítit do jeho rozpoložení, které prozrazoval nevěřicně zamračený úšklebek.

„Promiňte,“ řekla jsem a rychle se rozhodla.

„Hm,“ odpověděl a netvářil se zrovna přátelsky či povzbudivě. Možná nemluvil anglicky.

„Ehm, nevadilo by vám,“ vyslovila jsem pomalu a hlasitě a pro případ, že by byl hluchý nebo cizinec, jsem ukázala na své věci, „dát chvíli pozor na mou tašku?“ Pro jistotu jsem na ni dokonce ukázala a prsty jsem naznačila, že odcházím.

Nastala dlouhá pauza a já se chystala otázku přeformulovat, když odpověděl: „Vypadám snad, jako bych nabízel hlídání dětí?“

Zarazila jsem se nad tou neomaleností a neunikl mi jeho americký přízvuk, ale pak jsem si všimla ironického výrazu jeho úst. Opatrně jsem si ho prohlédla odshora až dolů.

„Hm,“ odvětila jsem se zadumaným příkývnutím. „Řekla bych, že asi ano, ale dítě bych vám nesvěřila.“

„Cože?“ V jeho hlase se objevila zvědavost a koutky úst se zvedly k neochotnému úsměvu.

„Leda tak příruční zavazadlo, a možná i dobře vycvičenou čivavu.“

Vyprskl smíchy. „Dobře vycvičená čivava! Jak jste na to proboha přišla?“

Sundala jsem si sluneční brýle a usmála se na něj. „Upřímně...“ Odmlčela jsem se. „Nemám ani ponětí.“

Také odložil sluneční brýle a odhalil modré oči plné života, a já měla vítězoslavný pocit z toho, že se mi podařilo zlepšit mu náladu.

„Byl byste tak hodný?“ znovu jsem kývla směrem ke své tašce. „Ráda bych si dala něco k pití.“

„Dobře, pohlídlám vám věci,“ přisvědčil už naprosto vážně, pak se ale usmál a dodal: „Pokud tedy v té tašce nebude malý, dobře vycvičený pes.“

Zavrtěla jsem hlavou, rozhlédla jsem se kolem a zašeptala: „Sbalila jsem si ji sama, jsem si docela jistá, že tam není.“

Potěšilo mě, že se zasmál podruhé.

„Díky, je to od vás opravdu milé. Nebudu pryč dlouho.“

Udělala jsem krok od něj, ale hned jsem se zarazila a vzpomněla si na dobré způsoby, které mi vštípila máma. „Můžu vám něco přinést?“

Jeho tvář na okamžik ztuhla, jako by si něco vybavil – hned mě napadlo, jestli mu někdo nedávno nenabídl, že pro něj něco udělá.

„Drink nebo tak něco?“ naléhala jsem.

Sledovala jsem, jak polkl a snažil se nemyslet na to, co ho pronásledovalo.

„Dal bych si pivo a brambůrky, díky.“

„To jako hranolky?“

„Chipsy. Však víte.“

„Nějaké konkrétní?“ zeptala jsem se.

„Sýr a cibule,“ řekl s pousmáním. „Copak je ještě nějaká jiná příchuť?“

„Já mám slabost pro sladké chilli, ale tu příchuť mívají jen nóbl chipsy.“

„Ony existují nóbl chipsy?“ Znovu se ušklíbl. „Kdo by to byl řekl?“

„Víte, ty drahé,“ upřesnila jsem.

„Nejsem zas takový znalec.“ Usmál se a ujistil mě tak, že ze sebe nedělám úplného idiota.

„Hned jsem zpátky,“ oznámila jsem.

„Budu dávat pozor na vaši tašku,“ odpověděl s úsměvem a uprostřed tváře se mu objevil velmi roztomilý dolíček, jako by mu tam někdo strčil prst.

A mě jako by ten prst šťouchl přímo do srdce, protože jsem ucítla v hrudi takové divné bodnutí.

Když jsem se otočila k odchodu, podařilo se mi znovu narazit do konferenčního stolku – a na holeni mi přibyla druhá modřina –, on hned vstal a ochranně natáhl ruce, jako by mě chtěl chytit. To gesto se mi zarylo do srdce jako šíp do dřeva. Už dlouho se mě nikdo nepokoušel zachránit.

„Díky,“ řekla jsem a podařilo se mi udržet na nohou a chytit prázdný hrnek dřív, než stačil spadnout.

„Dobrý zákrok,“ pronesl tónem, který mě v nitru pošimral, jako by někdo přejížděl kartáčem po sametu proti směru vlasu.

Odcházela jsem trochu zmatená. Možná to bylo jen tím lidským spojením, tím prchavým pocitem, že se o mě někdo stará, ale v tu chvíli jsem si díky němu připadala o něco méně ztracená.

Rychle jsem salonek obešla, tedy takovou rychlostí, jakou člověk vyvine, když je všechno zadarmo. Na povrchu, čistě

materiálně, se věci zlepšovaly. Můj život byl v posledních týdnech tak trochu na houby.

Vzala jsem si sklenku šampaňského – toho pravého, ne pro-secca – a pak jsem si prohlédla nabídku piva. Přemýšlela jsem, co mám vybrat pro svého pohledného souseda. Byl na mě milý a v poslední době se ke mně moc cizích lidí laskavě nechovalo. O pivu jsem nic nevěděla, ale když už bylo zadarmo, vzala jsem čtyři různé lahve. Vždycky je zase můžu přinést zpátky. Když jsem šikovnému barmanovi vysvětlila svůj problém, laskavě mi půjčil otvírák na lahve.

„Tady to máte.“

Pan Hezoun vzhlédl a vykulil oči, když uviděl, jak mezi prsty svírám nebezpečné množství hrdel pivních lahví. „Nevěděla jsem, které vám mám vzít.“

Postavila jsem je jednu po druhé na stůl a přitom jsem stále svírala svou sklenku se šumivým vínem.

V koutcích očí se mu vytvořily vrásky. „Děkuju. Byl bych vděčný za cokoli. To je... ehm... velmi pozorné.“

„Taky bych řekla,“ podotkla jsem vesele, posadila se a pozvedla sklenku k přípitku. Pak jsem si dala první doušek šampaňského, ohromená tím, že se mi ho podařilo dostat ke stolku a nerozlít ani jedinou kapku. Ze šumivého perlení na jazyku a ostré kyselosti bublinek jsem málem nadskočila.

„Jo, a vzala jsem vám chipsy,“ pochlubila jsem se hrdě a vytáhla sáček z kapsy mikiny.

„Děkuju. Vážně mě rozmazlujete, až na to, že...“ Naklonil se dopředu, vybral si jedno z piv a váhavým pohledem přejížděl z korunky lahve k okraji stolu.

„Pardon.“ Sáhla jsem do zadní kapsy. „Půjčila jsem si ho.“ Podala jsem mu otvírák. „Musím ho za chvíli vrátit.“

„Myslela jste na všechno,“ řekl s dalším z těch úsměvů, které dělaly divné věci s mým nitrem.

„Tohle je ale život,“ pronesla jsem se spokojeným povzdechem a znovu jsem si usrkla šampaňského. Máma by to milovala. Při vzpomínce na ni mě zase trochu bodlo u srdce. Je to už pět let, co odešla, ale pořád cítím tichý smutek, kdykoli pomyslím na všechny věci, které jí nikdy nebudu moct říct. Jako teď. Letím do New Yorku. V prosinci. Budu bydlet v hotelu *Plaza*. To byl náš sen. O tom jsme si povídaly, když jsme se schoulené pod dekou dívaly na *Lásce na stopě*, *Sám doma 2* a *Vánočního skřítky*, abych jmenovala jen pár našich oblíbených filmů. To naše „jednou“ nakonec nikdy nepřišlo, ale mluvily jsme o něm čím dál víc, zatímco z ní mizel život. A obě jsme věděly, že je to jen nedosažitelný sen.

„Hm,“ řekl můj nový známý a pořádně se napil piva přímo z lahve. „Ještě jednou díky.“

„Žádný problém a děkuju, že jste mi pohlídal tašku.“ Usmála jsem se na něj. „Odvedl jste skvělou práci, přestože jste byl žalostně nekvalifikovaný.“

„Takže dostanu nějaký certifikát nebo něco takového? Za pracovní zkušenosti?“ zeptal se a odložil lahev piva.

„Ale ano. Rozhodně. Skvělá práce.“ Ukázala jsem mu palec nahoru. „Mohla bych to... ehm... ehm, poslat přes WhatsApp na...“ Pak se mi hlas vytratil. Jejda, neznělo to, jako bych ho žádala o číslo?

Jemně se na mě usmál a zbavil mě tak rozpaků. „Nedělejte si starosti. Obejdu se bez toho.“ Vrátil se ke svému telefonu a já si s úlevou oddechla. Opravdu jsem se ho nesnažila sbalit.

Rozhlédla jsem se po místnosti a stále jsem nemohla uvěřit, že tu opravdu jsem. Pozorně jsem si prohlížela lidi kolem, jako by mi kdokoli z nich mohl vyfouknout tuhle úžasnou příležitost stejně rychle, jak u mě nějakým kouzlem přistála.

Když mě kontaktoval marketingový tým hotelu *Plaza*, týden jsem ten e-mail ignorovala, ale pak mi napsali znovu. Jako novinářka on-line časopisu o financích *Money Weekly* vím o podvodech všechno... Nebo bych spíš měla vědět.

Abych to zkrátila, naletěla jsem podvodníkům a přišla jsem o nezanedbatelnou sumu peněz.

Takže když se mi ozvali znovu a tentokrát mi nabídli skutečný plně hrazený zájezd do hotelu *Plaza*, byla jsem samozřejmě oprávněně opatrná. Díkybohu že paní z PR oddělení byla neodbytná.

A tak jsem se ocitla na Heathrow, kde jsem se chystala nastoupit do letadla do New Yorku, abych strávila další tři týdny ve městě, které nikdy nespí, a ubytovala se v pětihvězdičkovém hotelu *Plaza* přímo na Páté avenue hned vedle Central Parku. Někdy se lidem stávají i dobré věci. Dokonce i mně.

Kapitola 2

Noah

Když jsem se vrátil ke svému telefonu, tvář mě skoro bolela z nezvyklého úsměvu, jako by moje kůže protestovala proti takové aktivitě. Ta dívka, ať už byla kdokoli – hádal jsem, že chtěla stejně jako já zůstat v anonymitě –, uspěla v něčem, co se nikomu jinému nepodařilo už déle než týden, od toho hrozného zvuku praskající kosti po mém agresivním útoku.

Zpoza slunečních brýlí jsem ji pozoroval, jak se sama pro sebe usmívá, a záviděl jsem jí bezstarostnost, s níž pohledem přejížděla po místnosti, když se zjevným potěšením popíjela šampaňské. Najednou se kradmo rozhlédla a vylovila z kapsy mikiny sáček čokoládek Minstrels spolu s tyčinkou KitKat, balíčkem Mini Cheddars a malou plechovkou Pringles. Schovala si je do tašky jako veverka, která se chystá na zimu.

Uvědomil jsem si, že pobyt v salonku byznys třídy je pro ni novinkou, a usmál jsem se. Já už jsem si na tohle i na všechny další atributy života profesionálního hráče fotbalu v Premier League trochu moc zvykl. Přestože jsem byl přivyklý dostat cokoli, co jsem chtěl a kdykoli jsem chtěl, nevysvětlitelně mě dojalo, že mi přinesla ne jednu, ale čtyři lahve piva, jen aby se ujistila, že pro úplně cizího člověka vybere tu správnou. Měla

v sobě jakousi sebedůvěrou a trochu netradiční způsob myšlení. Přemýšlel jsem, že jí dám své číslo, aby mi poslala „certifikát“, a udělal bych to, nebýt toho, že jsem se měl držet v ústraní a alespoň na tři týdny opustit zemi, abych se „skryl před pozorností médií“, jak to diplomaticky formulovala moje agentka Lara. V podstatě jsem utíkal, na její příkaz i na příkaz manažera našeho týmu. Sejde z očí, sejde z mysli. Doufali, že když nebudu na ráně, nebude fotbalová asociace prosazovat tak moc přísný trest.

Zíral jsem na titulky jednoho ze sportovních zpravodajských webů a cítil jsem, jak se vrací moje sklíčenost a v žaludku mě pálí známá nevolnost.

SANDERSONŮV ŠPINAVÝ ZÁKROK UKONČIL KARIÉRU
RICKA MENZIESE V PREMIER LEAGUE.

Mělce jsem se nadechl a kousl jsem se do rtu, jak mě přemohl stud. Prál jsem si, abych mohl vrátit čas. Ale ne, i teď v rušném letištním salonku jsem se ocitl zpátky na hřišti na zápase Fulhamu s Villou. Prohrávali jsme dva jedna. Ještě teď jsem si vteřinu po vteřině přesně pamatoval průběh rozhodování. Potřebovali jsme vyhrát. Potřeboval jsem gól. Šel jsem do toho. Plnou silou. Cítil jsem šanci skórovat.

Kdybych nebyl na veřejnosti, v rušném letištním salonku, zasténal bych a skryl hlavu do dlaní.

Přešel jsem na jinou stránku.

TELEVIZNÍ KOMENTÁTOR POŽADUJE OSMIMĚSÍČNÍ
ZÁKAZ PRO SANDERSONA.

V tuhle chvíli jsem měl kvůli zákroku na Ricka Menziese šestizápasový zákaz. Po mém útoku měl zlomenou nohu na dvou místech, musel zůstat v nemocnici a pravděpodobně už nikdy nebude hrát v Premier League. Zasloužil jsem si všechno, co mi

napařili, ale prostě jsem si nemohl dovolit být mimo hru osm měsíců.

V zájmu týmu a kvůli svému budoucímu místu v něm jsem dělal, co mi bylo řečeno. Dlužil jsem to příliš mnoha lidem, nemohl jsem je zklamat. Ironické ovšem bylo, že k tomu riskantnímu zákroku mě dohnala právě tahle obava.

Po dvoutýdenní pauze kvůli zranění, během níž tým utrpěl čtyři prohry, jsem musel všechny ujistit, že můj návrat má smysl. Potřeboval jsem manažerovi ukázat, že v týmu možná patřím ke starším hráčům, ale že mě stále potřebuje.

Znovu jsem se nenápadně podíval na dívku naproti, všimla si toho a věnovala mi další ze svých úsměvů. Rozzářil jí tvář. Očividně neměla tušení, kdo jsem, a už to samo o sobě byla úleva. Nemohl jsem se zbavit zármutku, ani na ulici, ani tady, když jsem čekal na let.

Na telefonu mi zabzučela zpráva:

Šťastnou cestu. Dobře doleť. Chovej se slušně a zkus se vyhnout potížím.

Lara, moje agentka. Zavrtěl jsem hlavou. Věděl jsem, že je na mojí straně, ale měl jsem dost vlastního pocitu viny a nepotřeboval jsem, aby mi připomínala, že se mám držet v ústraní a sekat dobrotu.

Sundal jsem si sluneční brýle, abych si protřel unavené oči, a kšiltovku. V posledních dnech jsem toho moc nenaspal. Návštěva Ricka Menziese možná nebyla nejlepší nápad. Nestál o můj soucit, ačkoli přijal nabídku, že mu zaplatím operaci u špičkového ortopeda ve Švýcarsku.

Když jsem se protáhl a opřel se v křesle, zachytil jsem pohled muže o pár stolů dál. Zúžily se mu oči a viděl jsem, jak se mu napínají svaly jako býkovi chystajícímu se k útoku. Nenuceně

jsem odvrátil pohled, jako bych si jeho náhlého zájmu nevšiml, a modlil jsem se, aby to nechal být.

Marná snaha. S hroživou zuřivostí si razil cestu mezi stoly, přes pivní mozol se mu napínal fotbalový dres Aston Villy a vystavoval na odiv tři centimetry chlupatého, obtloustlého těla. Dívka si uvědomila náhlou změnu atmosféry, ohlédlá se a spatřila ho přicházet. Střelila po mně pohledem, pak upřela oči zpět na něj.

„Sandersone, ty zsranej hajzle,“ zachroptěl a ukázal na mě krátkým prstem.

Když udělal krok směrem k nám, kolem se rozhostilo šokované ticho.

„Panebože,“ pronesla dívka hlasitě, postavila se, zavrtěla hlavou a rozesmála se. Oči se jí zaleskly, když pohodila hřívou měděných kudrn. „Kdybych dostala libru pokaždé, když si někdo mého manžela splete s tím... Už bych se válela v padesátilibrovkách, to mi věřte. Víím, že vypadá úplně stejně, ale přísahám, že tohle je Roy Kent-on.“ Krátce zadržela, ale hned pokračovala: „Můj manžel rozhodně není slavný, je tak obyčejný, jak jen to jde. Chystáme se na líbáanky.“ Odmlčela se a pak s otráveným povzdechem dodala: „Takže jestli chcete někoho zmlátit, mohl byste si, prosím, vybrat někoho jiného? Protože já *fakt* nechci, aby měl na fotkách monokl.“

Klesla mi do klína, objala mě kolem krku a přitáhla si mě k sobě. Pocítil jsem takovou vděčnost, že bych ji nejraději objal. Místo toho jsem jí zabořil nos do krku, příliš překvapený, než abych něco řekl, a rozptýlený vůní její kůže a tvarem měkkého zadečku, který mi přistál na klíně.

„Díky, miláčku,“ řekl jsem a byl jsem moc rád, že se pozornost toho vzteklouna soustředí na ni, a ne na mě. Ochranitelsky

jsem si ji přitáhl k sobě, doufal jsem, že si na ní nevybije svůj hněv, a byl jsem připravený ji v případě potřeby odstrčit stranou.

„Sakra, omlouvám se, zlato.“ Dlouho si nás prohlížel. „Promiň, kámo, fakt vypadáš jako on.“

Pokrčil jsem rameny a řekl svým nejlepším britským přízvukem: „Stává se to často.“ Znělo to dost směšně a cítil jsem, jak se žena zachvěla, jako by potlačovala chichotání.

„Jasně,“ zamumlal a už couval. Narazil do stolu, pak se otočil a odběhl pryč, a všichni kolem, kteří na nás dosud zírali, se najednou vrátili ke svým záležitostem.

Několik vteřin jsme tam seděli, já v šoku, ona – nejsem si jistý. Rukama jsem ji svíral v pase a nechtěl jsem ji pustit. Najednou mi připadala jako něco, co v mém životě chybí. Pak už to začínalo být trapné, a tak mi vyskočila z klína. „No tak to byla švanda,“ prohodila.

„Roy Kent-on?“

Usmála se a pohládila si bradu, přitom kývla k mému hustému strništi. „Vypadáš jako fotbalista z toho seriálu *Ted Lasso*. Ale pak jsem si uvědomila, že jméno hlavního hrdiny Roy Kent zní dost vymyšleně... Tak jsem... to rozvedla.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi to udělala,“ také jsem jí zatykal, ohromený její drzostí, rychlým myšlením, a především ochotou vrhnout se po hlavě do záchrany úplně cizího člověka. Mohlo se to ošklivě zvrtnout – a ona by byla v první linii. Postavila se mezi mě a hrozbu. Kdyby jen věděla, jak málo si zasloužím její velkorysost. Už zase jsem ucítil nevolnost. Hanba mě málem srazila na kolena. Potřeboval jsem se dostat pryč.

„Bylo to od tebe vážně hrozně milé. Děkuju, ale musím už jít. Právě hlásili můj let.“ Posbíral jsem své věci a utekl, jen abych od ní byl co nejdál. Byla tak hodná, až jsem se modlil, aby nikdy

nezjistila, že její laskavost byla naprosto nemístná a že Sanderson je *ten* Noah Sanderson, fotbalista, který zničil kariéru jiného muže jen proto, aby se předvedl. Byl bych nerad, kdyby si uvědomila, že já za záchranu nestojím.

Kapitola 3

Evie

„Byznys třída už nastoupila.“ Muž u přepážky s bolestně blahosklonným úsměvem ukázal na druhou stranu čekárny a já jsem tam honem popoběhla. No jo, tak trochu jsem se zapomněla v bezcelním obchodě, kde jsem se snažila vzpamatovat z návalu horka, či co to bylo, způsobeného tím, jak jsem se na toho chudáka vrhla. Byla jsem ráda, že jsem to udělala, ačkoli on se pak ode mě snažil dostat co nejdál. Věděla jsem, jaké to je, když vás cizí lidé oslovují a chovají se k vám nelaskavě, přestože vás neznají. Musel si o mně myslet, že jsem blázen.

Poprvé v životě mě letuška nasměrovala doleva.

Bleskla jsem po ní zářivým úsměvem, protože jsem fakt nedokázala předstírat klid. *Mami, koukni na mě!* Když jsem procházela uličkou, většina lidí v byznys třídě už seděla. Sedadla v nóbl malých kabinkách, které vypadaly spíš jako nějaké studijní boxy v knihovně, byla větší, než jsem kdy viděla, a jejich uspořádání bylo úplně jiné, než na jaké jsem byla zvyklá. Celkem v řadě byla jen čtyři místa, samostatná sedadla u oken a po dvou v prostřední uličce.

Moje místo bylo právě v uličce.

Cestující na vedlejším sedadle měl možná skloněnou hlavu,

ale já hned poznala známou tmavě modrou čepici. Málem jsem se nahlas rozesmála, i když jsem se pořád ještě nevzpamatovala z jeho náhlého odchodu ze salonku. Určitě si bude myslet, že ho pronásleduju nebo tak něco.

„Ahoj,“ pozdravila jsem a zamířila ke svému sedadlu. „Je tohle místo volné?“

Zvedl hlavu a přimhouřil oči, podíval se na mě a pak znovu na prázdné sedadlo vedle sebe. V jeho očích se krátce zablesklo, rychlá nedefinovatelná jiskra, pak si opět nasadil nepřístupnou masku. Bylo zřejmé, že jsem narušila jeho rovnováhu. Což bylo dobře, protože on narušil tu mou.

„Vlastně je to moje místo,“ upřesnila jsem a věnovala mu, jak jsem doufala, vítězný úsměv.

Na okamžik se mu ve tváři vystříдалo několik různých emocí, jako by se nemohl rozhodnout, co cítí.

„Dobře,“ pronesl nakonec a klidně se usadil, rezignovaně a se zdvořilým úsměvem.

„Svět je malý.“ Všechna moje pohoda byla tatam. „Můžu jen říct, že tě vážně nesleduju. Nevyměnila jsem si palubní lístek ani nic takového.“

Nezasmál se.

„To mě ani nenapadlo,“ řekl a mně bylo jasné, že jakékoli flirtující vibrace, které jsem mezi námi předtím cítila, byly nadobro pryč. Mělo to něco společného s jeho jménem, které ten rozzlobený muž pronesl, ale nechápala jsem co. Od té doby jsem si s tím lámala hlavu. Sanderson? Ale bylo to jako snažit se nabrat do dlaně mlhu – čím víc jsem přemýšlela, tím víc mi jeho jméno unikalo mezi prsty. Byla jsem si jistá, že jsem o něm už musela slyšet.

Sledoval, jak se snažím poskládat na své sedadlo. Tak trochu

přeháním, protože místa tam bylo spousta. Ve skutečnosti tam bylo tolik prostoru pro nohy, že by se tam se mnou vešel celý vrh koťat.

„Pěkné,“ zamumlala jsem a poplácala loketní opěrku. Snažila jsem se vypadat, jako bych celý život létala byznys třídou, ale zároveň jsem bojovala s pokušením prohrabat vzrušující balíček s dobrotami od White Company, který tu byl pro pasažéry zdarma.

Než jsem si stačila upravit deku a polštář, abych se připoutala, objevila se jedna z palubních stevardek s podnosem plným pomerančového džusu, vody a šampaňského.

„Děkuju,“ řekla jsem s úsměvem a napila se šampaňského. Vedle mě si pan Sanderson, ať už to byl kdokoli, vzal pomerančový džus. Po nepříjemném setkání v letištní hale jsem chápala, že nestojí o to, aby ho někdo poznal.

Rozhodla jsem se chlápka vedle sebe ignorovat, veškeré předstírání, že si tady z toho nic nedělám, šlo ale do kytek, když jsem zkoušela všechna tlačítka na loketní opěrce. Spodní polovina sedadla se mi vysunula pod nohy a opěradlo se naklonilo, takže jsem se mohla pohodlně uvelebit. Vrátila jsem ho do vzpřímené polohy a sáhla do malého pouzdra s dárky pro cestující, kde jsem našla masku na oči, pár ponožek, malý bambusový kartáček a miniaturní zubní pastu, hydratační sprej na obličej a malou lahvičku parfému.

Vytáhla jsem z kapsy před sebou tuhý jídelní lístek a prostudovala si ho. Měl se podávat brunch v podobě míchaných vajec, uzeného lososa a anglického muffinu s čerstvým ovocem a bio řeckým jogurtem a také šampaňské. Později během letu měl být

odpolední čaj s okurkovými sendviči, sendviči s vejci či šunkou, mini makronkami, čokoládovými éclairs a mille-feuilles, a to vše zakončené ovocným koláčkem se smetanovým krémem a jahodovým džemem. Se spokojeným úsměvem jsem jídelní lístek vrátila zpátky na místo a pohodlně se usadila. Na tohle bych si rozhodně mohla zvyknout.

I když jsem měla mnohem víc místa než obvykle v letadle, moc dobře jsem si uvědomovala, že ten muž sedí vedle mě, každý jeho pohyb. Dokonce jsem cítila i jeho vůni. Používal jednu z těch krásných, luxusních kolínských vonících cedrovým dřevem.

Jelikož byl zjevně odhodlaný předstírat, že jsme se nikdy předtím neviděli, snažila jsem se ho ze všech sil ignorovat. Sledovala jsem raději dění kolem sebe a to, jak palubní personál roznáší nápoje. Usmívala jsem se a kývla na pozdrav pokaždé, když jsem zachytila jejich pohled.

Sotva se dveře letadla zavřely a všichni se usadili na svých místech, pan Hezoun si sundal čepici a já si sundala sluneční brýle i klobouk a spiklenecky jsem se na něj usmála.

„Myslíš, že je to bezpečné?“ zeptala jsem se škádlivě šepem a cítila jsem, že i navzdory jeho nedávné odtažitosti naše provizorní převleky a předchozí zážitek mezi námi přece jen vytvořily jakési pouto.

Střelil po mně unaveným pohledem. „Ty ráda mluvíš, co?“

Ostražitě jsem si ho prohlížela. „Co tím myslíš?“

„V letadle buď sedíš vedle někoho, kdo si chce celou dobu povídat, nebo vedle někoho, kdo by radši měl svůj klid.“

„Aha,“ řekla jsem. „A ty bys radši měl svůj klid.“

Jeho ústa se zvlňila do čehosi, co by *mohlo* být považováno za úsměv.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vánoce na Manhattanu***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.